

BORBÉLY SZILÁRD VERSE

A Lélektérről

A pokol térélmény.

Pilinszky János

Kertre néző ablak szerkesztett
képet vetít a kertből. Látszanak
az ágak egymásba összefűzve
benne. A részletek az egészbe.
Akár az évszakok színevesztett,

olyan lélek a Testtelen kiáradása.
Mert lehull a szirma mind a rózsza
után. És áradás a Lélektér a kertbe,
a finom fluidum, amely lerontja,
le róla lepleit; s Erény a vágya.

A lélek: tér. Kiterjedése véges,
s mint esti gyors, amelyre van jegye,
kísérne ablakáig emberek,
kiktől búcsúzva száll el a kupéba.
Már alszik is. Határ a néma. Mérges

katona kopog üvegen. És mintha
már tud a gesztusok jeléből,
hogy áthalad a tér egy szegletéből
a Másba. És újra vissza. Az alvása,
míg fény vetődik arcra, s tiszta

nappal ez, amely elmét kimossa,
az új Tér. És a tér új mélyedése,
ölel magába. Lépteire várva
lassan kiszáll, mert a testbe érne
a gravitáció útján, s mint posta-

vonat. A térszerkezet kopott
emléke a gondolat anyagtalan
terébe. Zsírszövet raktároz el
kiterjedéstelen, s információt
a vízalapú létezés halott.

Borbély Szilárd. (Kocsis Csaba felvétele.)